

forening af landet. Endvidere fastslås det, at nævnte regeringer er rede til at trække deres styrker tilbage fra Korea, når betingelserne for en varig ordening som besluttet af plenarforsamlingen er opfyldt. I præambelens sidste afsnit henvises der til erklæringen om, at de kinesiske tropper vil blive trukket tilbage fra Nordkorea.

I resolutionsforslagets operative par. 1 henledes de kommunistiske myndigheders opmærksomhed på, at det fortsat er FNs mål ad fredelig vej at opnå oprettelsen af et forenet, uafhængigt og demokratisk Korea under en repræsentativ regeringsform og at opnå den fulde virkeliggørelse af international fred og sikkerhed i området.

I par. 2 anmodes de kommunistiske myndigheder om at acceptere FNs målsætninger med henblik på at opnå en ordening i Korea baseret på de for en genforening fundamentale principper, som blev formuleret af de stater, som på FNs vegne deltog i konferencen i Genève i 1954, og som blev bekræftet af plenarforsamlingen.

I par. 3 henstilles det til de kommunistiske myndigheder at indvilge i, at der på et tidligt tidspunkt afholdes frie valg i overensstemmelse med de af plenarforsamlingen godkendte principper.

I par. 4 anmodes FNs kommission til Koreas forening og genopbygning om at fortsætte sit arbejde i henhold til de relevante resolutioner vedtaget af plenarforsamlingen. Endelig anmodes generalsekretæren i par. 5 om at sætte Koreaspørgsmålet på dagsordenen for 14. plenarforsamling.

Afstemningen om resolutionsudkastet fandt sted den 11. november 1958. Der stemtes først særskilt om udkastets paragraf 5, der blev vedtaget med 60 stemmer, 9 imod (østblokken), medens 7 undlod at stemme (heriblandt Finland). Danmark, Norge, Island og Sverige stemte for nævnte paragraf.

Hele resolutionsudkastet blev vedtaget af udvalget med 54 stemmer (deriblandt Danmark, Island, Norge og Sverige), 9 stemmer imod (østblokken), medens 18 undlod at stemme (en række afrikanske og asiatiske lande samt Finland og Jugoslavien).

Resolutionen blev bekræftet af plenarforsamlingen den 14. november 1958 med 54 stemmer (deriblandt Danmark, Island, Nor-

ge og Sverige), 9 imod (østblokken), medens 17 undlod at stemme (en række afrikanske og asiatiske lande samt Finland og Jugoslavien).

6. Alger.

(Dagsordenens punkt 63).

Efter forslag fra en række afrikanske og asiatiske lande blev Alger-spørgsmålet optaget på dagsordenen uden afstemning i General Committee eller i plenarforsamlingen. Den franske udenrigsminister udtalte i General Committee, at Frankrig ikke kunne anerkende, at De Forenede Nationer har kompetence til at behandle Alger-spørgsmålet, og at den franske delegation derfor ikke ville deltage under sagens behandling.

1. udvalg behandlede Alger-spørgsmålet i tiden 8.-13. december 1958, og i overensstemmelse med den franske udenrigsministers udtalelse i General Committee deltog den franske delegation ikke i møderne i udvalget og senere i plenarforsamlingen.

Debatten i udvalget var i væsentlig grad præget af indlæg fra de arabiske lande. *Repræsentanter fra Tunis, Marokko, Saudi Arabien* m. fl. henviste til, at 12. plenarforsamling ved sin moderate resolution af 10. december 1957 havde udtrykt ønsket om, at der ville blive indledt underhandlinger (pourparlers) med det formål at nå til en løsning af Alger-problemet i overensstemmelse med FNs principper. Udviklingen siden denne resolutions vedtagelse viste, at Frankrig havde ignoreret plenarforsamlingens ønsker, og Alger-problemet var i dag alvorligere end nogen sinde. General de Gaulle's overtagelse af posten som premierminister havde for en tid skabt forventninger i den algerske befolkning om en mere realistisk fransk politik over for de algerske ønsker om selvstændighed, men de seneste måneders begivenheder havde været en skuffelse. Talerne understregede, at Frankrig ved dannelsen den 19. september 1958 af en provisorisk regering for republikken Alger havde fået en forhandlingspartner, der gjorde det muligt at bringe krigen i Alger til afslutning. Den provisoriske regering havde den 26. september 1958 erklæret sig villig til at optage forhandlinger med den franske regering og havde fra første færd bekræftet, at alle garantier,